Mišo-Mijo Bijuklić

Uvijek Osijek

1998.

Wien, 28.04.1997.

Penjem se, u nekom uskom prolazu
zanesen i rumen u obrazu
i čini mi se da to već doživjeh,
da su to slike od nekog prije:
uske ulice kamenom popločane.
tihe i usporene starice, pred vratima stoje,
i broje preostale dane
ili sabiru rane staroga srca
što nanio im život
bešćutno

Wien, 28.04.1997.

Stisnuta među ramenima
dječja glava
ispod žalosne vrbe
djetinje snove sanja.
Žubor zelene vode
umiruje misli
a toplota ljetnog jutra
u crnici diše.
i njegove dane
srećom omeđene,
on tako sniva,
jer odlazi vrijeme
sa ubere danak,
dječju nepomućenu radost,
spravlja u sanak,
skriveni kut
koji kad-tad skrene
na krivi put
i usput se oprosti
od mladosti i dječje radosti.

Wien, 24.04.1997.

Jesam li stvarno sretan
dok u odbljesku sunca,
pokraj spržene trave,
tražim tragove naših poljubaca.

Stopljeni u jedno
u nebo i more
Gle, s one strane bijeli se gorje!
Tu sve je! Kroz koprenu noći,
nedostaju jedino tvoje oči.

Prekrivene šutnjom usne od neba,
slade i gorče, ali ne zbore.
Ponesimo samo u dnu srca sjećanje,
neka nas razvesele u trenucima tuge i očaja.

Wien, 21.04.1997.

Nisu još zamrle zvijezde.
Na nebu sjaji
bljedilo svjetla njihovog,
moju sjenu prate
u ove jutarnje rane sate.
Dohvatiše me još prizemne
uzdrhtale magle
što plešu po živici,
ozelenjeloj travi.

Slavonijo, tvoj sam rob
i zaljubljenik u te.

Pratiš me, znam ti pute,
Uvlačim se u zelene skute,
Ocvalog grma, gloga kraj staze,
Moje noge po tebi nježno gaze.
Sunovratit ću se jednom
tebi sav u njedra,
otpočinuti, drukčije se ne da.
a do tada... besjediti... samovati...

Ipak bolje strune je nateći
S pjesmom pokrenuti nas i njih.
Život je tek krik
u svemiru,
u našem nemiru brzo prođe
vrijeme.
U svakom dijelu, u svakom opijelu,
naći ćeš dio velikog ili
malog mene,
čovjeka prepunog prepreka.

Slavonijo, tvoj sam rob
i zaljubljenik u te.

Wien, 15.04.1997.

Prorajtat ime, pogubit imanje,
stvarno nije teško i bez puno volje,
uvijek će učinit može i gore i bolje.

Bezbroj puta htjedoh,
ne pokazat tugu,
usrećit nekog i istinski pružit mu ruku.

Nije išlo, ne stigoh saznati zašto...
Zašto osim dobre volje, ništa ne ide na bolje...

Wien, 13.04.1997.

Čežnje iščezavaju u meni,
osjećali zatupe, sve nekud leti,
u ritam rada, reda i mira,
teke poneka nešto srce dira,
kao sinoć ili noćas,
dok travanj pokazuje svoju raskoš,
pola mjeseca, a snijeg leti,
na sve strane i zabijeli
krovove i ulice, stakla automobila...

Tad ponekad u mojem srcu čežnja prošaputa
i baci me otvorenih očiju
u daleku prošlost djetinju,
gdje na travanj gledah kao svetinju,
koja odnosi zimu s vrata,
radujući nas svježinom okićenog
proljetnog cvata.

Wien, 19.04.1997.

Crvene šipke, divlje kraj puta,
rasipao sam,
a ti

u plavetnilu noćnih skuta
odnekud si se stvorila.

Do daha nisam došao...
Radost si mu strepnjom morila...

Perje ptice prostirem
na zelenu travu
i nježno polažem uz tvoju glavu
čitav svoj život
zagledan u plavetnilo noći,
u tvoje oči.

Wien, 13.04.1997.

U meni još rose suze,
tvoje
obojane prizvukom tuge
radi nas dvoje.
skrivene za neko, drugo vrijeme,
bez mene.

One su slutile osjećajući kraj...
dok je u nama svud pjevao raj.

Prekrižimo se
kao duše srodne,
mada nijanse stvorene u
našoj različitosti
ne nude nam sreću,
već bolnost

Wien, 08.04.1997.

Pružila si mi čašu misnog vina,
ugodno je bilo kraj toplog kamina,
ti bez ruža i bez laka,
a ja bez svoga svečanog fraka.
Takav mi život više godi
bogatstvo nikad sreću ne rodi.
Mene grije sada, ljubav tvoja,
a prošlost su moja,
čaše pune bola...

Bezbrojne sne otrovane samoćom,
obrisah zauvijek, spasila si me svojom dobrotom.
Još suze mi oči, kao prve noći
dok sam samo žudio da budem tvoj.

Misionarstvo me ne zanima,
u samotnim oblacima,
život sam oplemenio novijim ljepšim vidicima.
Snuždene i plačne,
nesretne priče
ostavljam drugima.

Za mene život sviće.
Sviće.

Wien, 08.04.1997.

Usahli su svi moji nagoni,
koji su me k tebi doveli.
Zaustavljen je dah i misao osjećajna,
za mene nisi više zvijezda sjajna.

Cvjetao je korov šarenih latica.
razum nisam slušao, ja vječna skitnica.
Sada kada se treba odreći svega,
lažljiva budućnost izgleda mi blijeda.

U jaram ljubavi ja sam upregnut,
svojom voljom i svojom krivicom,
na bezbroj uzbrdica pokleknuo jesam,
puštajući da me drugi vode.

I po noći i po danu,
ponavljat ću onu staru:
svatko je kovač svoje sreće.
Ja iskovah samo nesreće.

Wien, 18.03.1997.

Zatamnjena neka nova vremena
dolaze,
koja u nama bude
otpor,
na lica navlačimo neprozirne
maske
i nezainteresirano bacamo pogled u ponor.
A ako nas, hvala na svemu;
i previše
hladnih srca, prepunih
zamki,
koji kroz tebe prolaze
bezdušno,
i vjerovati još jedino možeš
dječjoj uspavanki.

Wien, 18.03.1997.

Željeznička pruga,
hladna i duga
opčinila me
i povukla u beskraj
Pratim danima
trag tračnica,
hrastovi stupci,
po njima gazim,
i stalno pazim,
da ne probudim
beskraj što u meni spava.

U mojim mislima,
još uvijek spava,
neraspakirana garnitura
cvijeća i proljeća,
ljubavi za buduća svitanja,

i rado me sjeća
na tvoje riječi.

Wien, 14.03.1997.

Materino mlijeko za mene si ti,
u tamnom oku očitava se blagost,
život moj ispunjen je radošću,
od kada uz tebe nađoh spokoj svoj.

Počivaj mirno u odbljesku groma,
usnulo lice s ljubavlju gledam,
ostani zauvijek kraj mene i u meni.
Uživaj sa mnom i ti, moja dobra.

Bacio sam kitice raznobojnog cvijeća,
al' ni jedna ne dođe u prave ruke,
tebi pridoh bez ijednog cvijeta
i od tada ti si moja najljepša buketa.

Wien, 8.03.1997.

Prilazim ti na prstima,
prekrivam oči rukama,
i šuteći čekam da me osloviš
kao nekada.

Snužden, dugo sam te tražio,
u svojim mislima sam se dražio,
dočekati nisam mogao taj tren
da te zagrlim.

Rasparen sam od vrha do dna,
iako drugi me vide još cijela.
Mora moja tebi me dovela
za sva vremena.

Kunem se u samog sebe,
i previše uzdržah bez tebe.
Privi uza me svoje tijelo, ruke u ruke mi stavi,
i zauvijek u meni ostani.

Wien, 4.03.1997.

Bljedilo i jad, gdje sam sad.
i taj veliki i hladni grad
neće me uzeti kao čedo svoje,
kao ti Osječe mladosti moje.

Penjem se do vrha kojeg nema,
padam u ponor tame i bola,
strpljenje mi klonulo pri kraju,
vratit ću se tamo gdje me svi poznaju.

Raznježi me slika u hodniku
grada što uz vodu leži,
i često kroz san mi pitanje bježi
što bi bilo da njega meni više nema.

Zadrhtim pa prošapćem:
ne, ne, neće te nitko uzeti
previše si snažan i velik
i zauvijek ćeš ostati moj heroj.

Wien, 26.02.1997.

Svatko je nekad nekog volio
svu svoju ljubav njemu poklonio,
ali ipak u mržnji se više stvara,
za mržnju svi imaju više dara.
Svatko ima svoje Jude,
nevinost trpi, nevinost sude,
pružaš li ljubav, zli te kude.

O, kako nesretne ljudske lude smo mi.

Wien, 25.02. 1997.

Rosan od djevojačkih suza,
obavijen bijelo-plavim šalom,
spleten od najljepšeg cvijeća,
plovi vijenac Dravom.

Valovi mali, ponesite želje
voljenom što nije daleko,
mrtava leži, vrijeme nas gazi,
ali ga misao još uvijek traži.

Vrijeme, zaborav, a ti za mene,
nisi mrtav,
pustoš je svud, ali posvud
kuda idem,
molim za tebe, za ovo vrijeme,
koje mi te ne može vratiti.

Ja hoću jednom doći,
obići tvoj grob,
a do tada vijenac mirisnoga cvijeća
neka plovi prema tvom grobu.

Wien, 23.02.1997.

Uvijek se prekrižim prije svitanja
izgovarajući ime tvoje. O Svevišnji
Ti mila majka
svih napaćenih, ali i onih drugih
kojima savjest nek njihova sudi.

Nisam od onih koji presuđuju,
ali sam od onih što rasuđuju
i dijele ružne od dobrih stvari.

U tuzi i muci bliži smo jedno drugom.
Kada zacrne oblaci, kad tutnji nebo,
tada bi svatko od nas treb'o
da dobra i loša djela zbroji,
Jer sa strahom u čovjeku plemenitost se budi.

Wien, 23.02.1997.

Između raja i pakla.
kao šaka
stisnula se jedna duša
koju ne sluša nitko.

Uboga do Boga miloga,
prkosit još bi htjela,
ali s uma je smela,
i ono što bi htjela
da prihvati, da čuje,
sad drugu ružno o njoj snuje
a sve izjave lažne što donose zlo
padaju na plodno tlo.
Ti dušo moja zaslužila si to.

Wien, 23.02.1997.

Sputavam si želje,
na trnje ih prosipam,
kažnjavaju si dušu
što grješna je bila.
Klija u tami
smirit se ne da,
prošlo je dosta vremena,
od našega zlatnog doba.
Napojnicu sada kupim,
namjerno i više se ne stidim,
iz bezazlenosti je počelo,
samog sebe preklinjem i krivim.
Sram sam zamijenio
pogledom tužnim,
korake do sebe
i od sebe brojim.
A onda se sve stiša,
a moja se nada kao mjehurić
raspline

Wien, 20.01.1997.

Skoro crne kupine i divlje maline,
skrite u šikarama, razbacanim proplancima,
mamac su bile, al' dobro se skrile,
okružene trnjem, do krvi što bode.

Oboružan strpljenjem i dječjim htijenjem.
nisam ih mimoišao, a bijah tu,
skoro do jeseni, što žuti i rumeni,
plodove slatke brao sam tebi.

Hoću, doći ću, pašnjacima proći ću,
nakon bezbroj godina brati kupine,
naravno, bez tebe, mada su već davno zrele,
plavo-crne te divlje plodine.

Wien, 14.01.1997.

Počuj sine, počesto mi sine,
kada ja ne budem u pravu,
tvoje riječi zapeći znaju,
ali i novu snagu mi daju.

Svi su otišli, zavjesa je pala
noć maglena, ni malo ugodna.
Za ono što si želimo reći,
ne treba trošiti suviše riječi.

Predobro se razumijemo
i kad se nijemo pogledamo,
u stisku ruke osjećamo
koliko vezani smo jedno za drugo.

Wien, 10.01.1997.

SJEĆANJA NA “PLAVI PODRUM“

Častilo se po navici,
častilo se radi bola,
pili smo bez veze
i bez puno razgovora.

Nužna je bila varka,
i tek poneka stanka,
prekinuta radi oporavka
ili ispraćaja bez povratka.

Čulne su nam osjećaje,
škakljale boce rashlađene,
prljavština i dosadne muhe,
i sjene zidova snene.

Girice i čaša crnoga,
nestaše u oblaku prašine i dima
(jednog dopodneva)...

Našeg “plavog“ nema više
i sve što bilo lijepo ovdje se briše,
živjet će još samo u mome srcu.

S “Plavim“ odnesoše nam dio snova...

Samo je jedan bio “Plavi podrum“
uz girice i crno vino
moja je mladost sada iza mene,
i što je dalje, zebu uspomene.

Wien, 07.01.1997.

Prostirem umorno tijelo,
na drveni krevetac,
u odsjaju petrolejke,
gledam kroz stisnute oči
i vidim majčine ruke,
što križ iznad glave prave

odlazim u snove dječje,
a tijelo u strožu tone,
koja miriše po svježini polja,
i godi malenom srcu mome.

Sirotinjski dani su prošli,
nestalo je stroži i lampi,
zbilja bi trebala veselija biti,
ali sve u meni za prošlošću vapi.

Sve češće i sve duže
vraćam se onim stvarima
koje mi u ovim godinama
tako često nedostaju.

Prisjećam se dana i noći,
i susrećem ih u tami ponoći,
kada i tijelo i duša u meni,
pati za djetinjstva danima.

Wien, 06.01.1997.

Gledao sam te u oči
i osjetio tvoj strah
pred daleki put,
u dalek tuđi kraj.

Priča je spontano tekla,
tek pokatkad bi rekla
kako se nerado zimi putuje.

Gluha zvona čujem,
dok mrtvi zrakoplovi u snijegu leže,
a u jednoj od tih velikih ptica
uskoro letjet ćeš i ti.

Brklja na kratko se podigle,
i tvoja nam ruka mahnula,
oproštaj brz,
al' u srce se usjekla,
žal na licu tvom
što pročitah.

Mora li se i zašto
kod svakog novog rastanka,
stvorit još jedna bora!

Wien, 15.12.1996.

Miris i svježina osvojiše me
onoga trena kad si ispred mene,
zapela svojom nožicom za žice,
o poletjela prema meni, licem u lice.

Dodir grudi srce izludi,
grlo osuši, tijelo pokosi.

Pokoj, pokoj duši sada,
bez nade je, al' se nadam,
bezdušno si me zavela,
kada si me tako srela.
Lažnu nadu meni darivala
i iza slatkih priča se skrivala,
da bi na kraju praznoga stola,
otkrio koliko svaka laž je gola.

Wien, 14.11.1996.

Kako je dobro pokisnuti,
na proljetnoj toploj kiši,
dok kapi miluju ti lice,
a blagi dašak struji kroz vene.

Na kiši sam čak i plesao.
Sjećamo se i danas:
sami nas dvoje,
prve se kapi
već po prašini roje.
oh kako su svježe,
tvoja me ruka steže,
ne sada ne idi.
ostanimo ne kiši jedini.
Bila si mokra,
kose slijepljene.
Kaži, želiš li
da opet se dogodi
Kao nekada
da nas proljetna kiša opet sjedini.

Wien, 28.10.1996.

Unutrašnji nemir
prolazi,
s tvojom ljubavi
dolazi,
osjećaj slatki,
pa traje,
kao sanjarenje,
uz izgubljene obale.

Wien, 13.10.1996.

Seoske zabave,
crkveni godovi,
crne sahrane, nečiji plač
i tihe molitve.

U kavezu sam
ljudskog zvjerinjaka,
ja zvijer koja čeka
tuđe nevolje i uživa,
ja zvijer
bez straha.

Wien, 12.10.1996.

Tiho k'o breza preplićeš
rukama po mome tijelu,
u šumoru riječi tvojih
osjetih izviranje pogubnih strasti.

Nije jednom, to se dogodilo,
opilo me ljubavno sljepilo,
i dok te držim na grudima,
bez snova sam, u snovima.

Sladostrast s tvojih usana,
upijam u sebe bez prestanka.
ali uvijek, strah me oblijeva,
kad pomislim na jutra u kojima te nema.

Protječu jeseni, ja o tebi
više ne čujem ništa,
samo ocvala grana starog jorgovana,
ne da mi da te prebolim.

Wien, 17.12.1996.

I sada u noći prate me oči
do kojih više ne mogu doći,
u ovo malo stihova što pišem,
dane provedene s tobom kao suze brišem.

Pjesma je Božji dar i kazan,
u poeziji mojoj zlati se tvoj
osmijeh za drugog...
U poeziji se vrtim kao na vrtešci.

Wien, 11.12.1996.

Lupež sam, ali tvoju sreću ne kradem,
otvorenih dlanova ja ti se predajem,
i donosim darove što drugima nisam dao,
već sam ih često od njih za tebe krao.

Ti si moja svjetlost
i od nje više.
Kao poslije hladne polarne noći
sunce si što zemlji pošalje toplinu.

I sada sva ta maglena šaputanja,
koja me prate kroz moja lutanja,
ja darivah neuzvraćenu ljubav.
Ja varah. Ali samo sebe,
sve svoje misli, strasti i želje,
a opet na kraju ostadoh bez tebe.

Wien, 14.10.1996.

Prazan rijeka, pusto polje,
pogled moj luta, gore dolje.
Nešto tanjušno u dolini,
vijuga dim i otkriva da tu se ipak živi.

Nakon dugog puta,
počastim ću dom tvoj
mojim obećanim sutra
dok neizvjesnost zebe oko srca.

Spremaš li još kruh, s grožđicama,
i toplog mi ga nudiš,
kao nekada u dobra, stara vremena,
dok zvao sam te "Moja pereca".

Do vrata sam došao,
ali ušao nisam:
bojah se da zateći više neću
onu
koju sam obožavao,
kojoj sam davao svoju sreću.

Wien, 29.08.1996.

Olovno nebo, na kišu spremni,
a ja čekam da dođeš, ispod zemlje iznikneš.
U meni nešto stenje, nervoza me hvata,
hoću li usne ljubit, kao nekada.

Mali bistro, terasa sa dva stola
za nas dvoje, sve pusto i to nam godi.
Prekidali smo pričom jedno drugo,
jer ne bijasmo skupa dugo.

Bila si opojna, preplanula od mora,
i konačno priznala da ti svaka zora,
na moru nije bila mila,
jer mene kraj sebe, nisi osjetila.

Pili smo piće, osjećaja sličnih,
ti već toplo pivo, a ja gorki čaj.
Vrijeme je proletjelo u jednom trenu,
i ti si opet daleko od mene.

Wien, 12.08.1996.

Ispod svoda nebeskog
vrludam kao lud.
Ja što propio sam dječaštvo,
a mladost preskočio,
što ostaje mi pred života vratima,
što ostaje još mojim satima.

Ideali davno već otploviše Dravom,
Za oprost mi se nitko ne javlja,
a moji grijesi, zbog kojih drugi trpe,
pritišću i meni nije više do slavlja.

Sve priče iz prošlosti šute,
nestale su hvale i sitne šale.
zapali se srce na trenutak
al' slike izblijede, u prvi suton.

Samo još Dravom, plove misli moje,
tu gdje s mladošću ostalo je blago,
što u prvom viru utopi se
ostavši zauvijek na pješčanom dnu.

Wien, 05.11.1996.

Mirna Tvrđa po starini diše,
pročitaj priče koje ona piše,
ako si nesretno zaljubljen poput mene
otkrij joj tajen što u kaldrmu se skriše.

Prošla je tu mnoga vojska,
prohujale su tu mnoge đačke ljubavi,
patili tu mnogi nesretno zaljubljeni,
upravo baš kao sada ja, i ti u meni.

Wien, 04.01.1996.

Ne diraj mi rane,
one su već stare,
izliječit ih ne želim,
jer dio su mene postale.

U staroj vesti,
u kojoj više ne idem na pričesti,
gdje koja se rupa otvara
al' još mi je draga,
i u njoj se uspomene,
rado bude.

Grč me još drži
kad u hladnoći sobe,
spremam postelju bijelu,
ja bogac stari,
i milujem drage predmete,
i staru vestu
darak od tebe,
koju volim kao ranu,
kao dio sebe...

Wien, 21.01.1997.

Bio je party,
na Sumatri,
vrelo večer
brzo proteče,
i hladna kupka,
i dodir sreće.

Što je to bilo:

Pobrkao sam javu i Sumatru,
bio sam na prvom ili drugom katu,
i sve svilene stvari još osjećam
pod prstima,
u kojima si se nježno iz mene
privijala.

Wien, 18.12.1996.

Davno već nismo ono što smo bili
dok smo sretni vina
istih želja pili,
davno već nismo onako skupa
i prazna sniva kraj Dunava klupa.

Kome sada nudiš usne rumene,
i tko ti zavlači ruke, pod veste šarene.
Kome sada govoriš; i hoću i neću,
tko kraj tebe sada iskušava sreću.

Wien, 30.08.1996.

Ljubljena!
Ne znaš kako strepim,
pod oblake letim,
ne bih li te negdje vidio.

Milena!
Za sva prošla vremena
neka nam bol bude opomena,
i da te više ne gubim.

Jedina!
Nismo više, jedna istina
i sva ta vrelina tvoga tijela,
grije li još srcem kao prije.

Predivna!
U duši si nevina,
zašto ruku svoju
od mene si skrila.

Srećo!
To ti još nisam rekao,
zato što uvijek čekao,
da ti progovoriš prva.

Željo!
Jedino to preostaje,
zbog čega se sreća ne predaje,
jer zauvijek te želi, imati u snu.

Wien, 20.07.1996.

Dok skrušeno molim,
u čarobnoj tišini,
godi misao
da smo s Bogom
A sve misli posvećene,
dragoj su ženi,
koja već dugo
ne pripada meni.
Dogorjela svijeća
umire posljednjim plamom,
zadnji put, zapucketa resko,
i za sobom ostavi tamu.

Je li to slučajnost,
ili opomena,
da i kod mene,
nešto se mijenja,
gasi se jedan plamen,
na put bez povratka,
a novi nije upaljen.

Vratiti se moram,
biti neugašena svijeća
i zasjati novim sjajem.

Wien, 13.11.1996.

Jutros pjevam s prvim zracima,
što sunce mi u sobu izlijeva,
s pticama, što pod prozorom pjevaju
i u srcu mom milinu razlijevaju.

Mekoću sna, zamjeni splet zvuka i boja,
povukavši me u još jedno jutro djetinjstva moga.
Kao da su svi ti, dani, izbrojani,
ja žurim k njima dok su tako razigrani.

Ustat ću, krenut, u livade bos.
nakupit rose na noge bose,
zajedno s leptirima i cvijećem,
pustiti da radost, oko srca oblijeće.

Uživam u jutru i kada tama pada,
djetinjstvo je moje rascvala grana,
nek traje i nikad ne prestaje,
djetinjstvo je uvijek sreća najveća.

Wien, 20.02.1996.

Puna ulica, niotkud poznatih lica.
Oh, kakva besmislica, ja sam rijetka ptica,
koja pjeva u sebi,
da me nitko ne čuje.
I svi što oko mene bruje,
ne mogu me spasiti,
požar u meni ugasiti.
Zašto sam takav
kakav sam sada,
kad je život prazan,
pun slabašnih nada.

Wien, 15.07.1996.

Iskrvarit će srca,
al' dočekati neće,
svjetlije trene
i kroz valove žita zrela,
gledam sam
odlazak svoj,
koji vodi
u nepovrata plav.
I šumorit će dalje
krošnje u proljeće,
savijat će se trave
i kada požuti,
mene neće biti
nestat će tragovi,
što su me k tebi vodili.

Putniče, kada
put ne nanese,
kroz polja žita
i u sjeni vrbe,
sjedi, odmori malo
uz bistri potok,
jer ta ravnica stvarno
dušu smiruje.
I izmoli jedan *Očenaš* za mene,
za onog što je volio
žitna polja,
i potoke srebra u studenoj vodi.

Wien, 02.07.1996.

Proljeća dani sad su za nama,
prohujali brzo pa je opet tama.
I ja sam s tobom doživio romansu,
kratku i lijepu, nikad tako strasnu.

Sniva mi se ponekada,
dok ti se zamišljen, još uvijek nadam,
da mi se opet radosno smiješiš,
dok te ljubim na našem uglu.

A sad si sjena. Sada si dim,
Zašto još patim, zašto za tim,
Za nečim čega ovdje nema više,
i što još samo u pjesmi diše.

Žar s usana nema tko gasiti,
kome sada poljupce daruješ u tami.
Još uvijek si pokrov i sjena duše,
koliko će trebati da te nestane.

Wien, 21.12.1996.

Noć i kiša stopljeni u jedno...
Lud sam za tobom, u glavi prazno
U mislima sam te svlačio
i razvratnik sam bio.

Noć i kiša stopljeni u jedno...
bez tebe
nikad
ne bih osjetio
beskraj ljubavnog žara
u sebi.

Wien, 28.01.1997.

Velegrad. Jedan stroj.
Svi smo mi u njemu. Tek jedan broj.
Pokreće se grad. Ne zna stati.
A mi u njemu. Bezimeni,
ponekad se nađemo
u djeliću sreće,
i tek što pomislimo
da nam je ljepše,
u okretu preko ramena,
sreća je već
pobjegla na drugu stranu.

Wien, 29.01.1997.

Um mi drumom drumari,
mjesečev pejzaž. Sve krvari.
Iz blata nemam pomaka.

Sve oko mene leluja.
Postajem čvrst
i opet ljubim vjetar
na proputovanju.
Upitan za jučer,
budućnost ne marim.

Wien, 29.11.1996.

Mlade gospođice šeću,
sada usnulim gradom,
nije vrijeme kao nekad.

Šume kao divlji vodopadi,
zvonki smijeh ruši ih s nogu,
a mi iz nekih prošlih vremena
žalimo sebe.

Još uvijek oči žude kao nekad
mlade i lijepe slike.
I ljepotu očiju.
I plam u noći.

Wien, 28.12.1996.

Okivaš ne strašću toplog otkosa
i kao novi klas donosiš kruh.
Šapćeš mi na uho.

Prekrilo se nebom crnim plaštem,
ti se poigravaš opet mojom maštom.
Na granici smo našega djetinjstva,
kad se u ljubavi tek pogledom pita.

Strasti, oh kad ću odrasti,
da mi oko nemirno ne šeta,
i da srcu ispuni se želja,
da se nadam vjetrom sva ljubavna jedra.

Wien, 22.12.1996.

Ponirem u sjenu,
što preko žala pada,
okrećem glavu od sunca
što me obasjava.
I tražim na žalu
otiske naše.
Jesu li tu ostali,
iz davnih godina,
kada si me za ruku
do mora vodila.
Trešnje i kamenice
prstima smo jeli,
između zalogaja
poljupci su žegli.
S neba su padale
neke sjajne zrake,
a u nama rasle
želje svakojake...
Sunce i more,
za one koji vole,
trešnje i kamenice,
oproštaji bole.

Wien, 21.11.1996.

Muklim šaptom rušim tišinu noći,
znam samo da ne mogu ti sve reći.
Graktanje crnih gavranova iza brda
samo u ovakvoj noći događaju se čuda.

Ona obožavala je zvijezde
što na nebu gasnu,
a meni od svega je ostala strast
koja se uvijek javi u noć jasnu.

Ravnodušno sam joj objavio ljubav
iza ponoći, s cjelovom glasnim
provukao prste kroz njene kratke kose,
zagrljeni mi smo na čas
zaboravili životne nedaće,
i kuda nas one nose.

Wien, 09.09.1996.

Ja sam našao nemir, u dodiru tvom,
prikovana pogleda gledajuć iz profila
ta divna usta, pravilan nos,
i pokošen ljepotom zanijemio,
ne osjećajući bol,
koji će kasnije ubirati danak svoj.

Prokletstvo ili sreća je
kad stvori te Bog,
ženo, pusti mi dušu,
ostavi se tijela moga,
ja te samo želim, želim,
ali nisam tvoj.

Wien, 18.09.1996.

Otkupiteljice, ti što si me branila,
kad me je nesreća ranila,
toplo me dodirnule tvoje ruke
da ublaže tijela muke.

Tješiteljko, do zore si bdjela,
svojom molitvom hrabrit me htjela,
nisi dala nečastivom blizu,
u trenucima dok tonuh u krizu.

Spasiteljko, sada, baš upravo baš sada,
tvoje ime, tvoje karizmatsko lice,
gledam, s njim razgovaram,
zahvaljujem do neba i nikada neće biti
dosta riječi h v a l a

Nježnice, dužan sam ti mnogo toga
i oprosti što bez nehaja svoga
ne dođoh zadnju večer.

Wien, 09.09.1996.

U zadnje vrijeme osjećam na tjemenu,
neka čudna stanja zbog sanja,
da više nisam svoj, čini mi se često da
neki drugi čovjek kroči i upravlja
kroz život moj.

Močvara i život
stvara mi ljepljive i crne slike...
Kroz polja trstike
kročim sam
i znam
da gubim nove vidike...

pokrećem crne šume,
one me vuku...
A puta niotkuda.

Wien, 08.07.1996.

Preglasne su riječi, još u meni zvone,
istinite nisu, stoga više bole.
Ne bježi od mene,
moja slatka draga,
ja sam tvoja snaga,
samo sklopi ruke oko moga
vrata
ti si moje srce od čistoga zlata.

Wien, 12.02.1997.

Od ovoga trena više slasti nema,
samo izobilja patnje i bola,
koji sad kola kroz moje zime
kroz moje bolne, bolne plime.

San mi je satkan od prošlosti
stvarnost prolazi u bolnosti,
pokosi negdje na pola puta, sreću mi jad.

Odsanjao sam sve mlade snove,
drvene klompe i meke perine,
nježnu travu ispod hrasta,
i mirisao sijeno starog štaglja.

Wien, 23.09.1996.

Moj bis ni mi dao mira,
s drugima san bija po kantuni pija,
tebe trudnu, bidnu
san zaboravija.

Kaštiga me sada vrime,
jer nima te tu uz mene,
sliparski san život proda,
ma ne žalim, ja zbog toga
nego žalim tebe Mare,
kad san kupija tebi kapelin,
tako šesan, crven, fin,
a drugoj ga dariva.

Wien, 14.10.1996.

Posljednji pogled uoči odlaska,
a ti gorčiš okusom, divljih naranči,
što smo ih brali...

ne izdržah pogled, ruke su uz tijelo,
zašto počinih ja, nad tobom zlodjelo.
Ispucaj sada, iskali svoj bijes,
stvarno sam ja kriv, za svoj udes.

Sada dok gazim, sjenu jablana
preko zaleđenog planinskog potoka,
Mjesec sve više izdužuje sjene
Zamišljam kako kročiš pokraj mene.

Hladno, hladno i zima je,
dok negdje u toplim krajevima zriju divlje
naranče što smo ih zajedno brali.

Wien, 11.01.1997.

U krivi čas, svlada nas,
pjesma k'o staro vino.
A ujutro odletješe svi slavuji,
što pjevaju u nama skriti.
Zadržah još na trenutak ruke tvoje,
pa preko parka ode i ti.

Wien, 12.01.1997.

Molitve moje zaplele se u niskom granju,
a molitvenik otplovi, niz bistru rijeku,
ožiljak, što ostao je poslije tebe,
ne znam hoće li moću izblijedjeti.

Snijeg i ugarak, to je sanak
koji još snivam od onih naših dana,
životinjske tragove dok smo pratili,
što zaostaše u bjelini praha.

Varave riječi pokopat ću ispod mramora,
tu gdje će počivati moja duša,
a pustoš što me praznog kuša
pratit će me do smrtnog časa.

Wien, 09.03.1997.

Uokvirene slika još postoji,
na mom stolu dane broji,
sa mnom u osami.

Prođoše toliki dani,
pokisli, pa zaorani
negdje u mojoj podsvijesti.

A san sam nametnuo
sebi progonstvo i
krivo osluhnuo
I sada sam pritiješnjen između sebe i tebe,
sve stalo je, al' ostao na stolu
uokviren osmijeh da plaši i tješi,
dok odzvanja vrijeme zaborava.

Wien, 11.03.1997.

Da, mi smo samo dva bića
koja su dogorjela...

Kada se
odsanja san,
u svakom dio istine odzvanja...

Da, mi smo samo dva bića
koja su dogorjela...

Wien, 02.03.1997.

Sputan i tako nemoćan,
i tako, tako nesretan
čamim uz sudbinu
što napisa mi netko
velik iz Svemira

O, zar se tu stvarno ne može
ništa promijeniti...

Wien, 25.04.1997.

Luduju sa mnom moji dani
teško mi se od njih rastajati.
Al' više ništa nije kao lani...

Poskliznuh se o bridove noći...
Protječe vrijeme bol se toči.
Nigdje nema tebe,
žudim ti i sjenu
dok jesenje magle
po sokaku venu.

ŽIVOTOPIS

MIŠO-MIJO BIJUKLIĆ je rođen 10. rujna 1954. u Donjoj Motičini. Kao desetogodišnji dječak seli s roditeljima u Osijek, gdje završava Ugostiteljsku školu, kuharski smjer.
Već u ranoj mladosti piše pjesme, ali se nije trudio da ih objavi a niti da ih netko pročita. U to vrijeme mladosti, uživao je u boemskom načinu života, koji će uskoro utoćiti u svoje pjesme. Opčinjen je bojama slavonskih jeseni, zvucima slavonskih proljeća i štimungom slavonskih kavana. Ćutio je svakim svojim nervom bilo ravnice, uživao je svim bićem u tom ravničarskom ritmu pjesme, vina i noćnih bdijenja.
Ljubavni rastanci, razočaranja u ljude, nemoć da pomogne svima koji pomoć trebaju, ostavljali su ožiljke na njegovoj duši.
Odanost prijatelja, slatka čežnja u iščekivanju nove ljubavi i njegova sposobnost da se zadovolji skromnošću, vraćali su mu i davali dodatnu snagu. Duboko emotivno osjećao se dijelom svakog bola, patnje i nevolje za koju bi saznao. Ipak, mlad i pun energije, uspješno se hrvao s svim izazovima, koje mu je život postavljao.
U tridesetoj godini vlak ga „željeznom dugom“ (njegova metafora za prugu) odvodi u Beč, Sa sobom nosi Slavoniju sa svim njenim kavanama i pjesmama. Ali, u Slavoniji više ne može uživati. Nagli i pomalo grubi zaokret u život ostavlja traga. Opori teret žudnje za mladošću i zavičajem pritiska grudi.
Šport u njegovom životu zauzima važno mjesto. U ranoj mladosti to je nogomet a kasnije aktivno kuglanje. Niti velika fizička naprezanja ne umanjuju nostalgičnu bol za prošlim vremenom. Sa svakom prohujalom godinom života, raste čežnja za ravnicom. Stare ljubavi čine se većima i strasnijima nego što su bile. Valovi melankolije sve su izraženiji.
Glazbom, i to u prvom redu tamburaškom, pokušava ublažiti nalete emotivnosti. Najradije svraća u Burgenland (Gradišće). Ravnica istočne Austrije ga smiruje. Podsjeća na Slavoniju. U njenim kavanama vidi kavane svoje mladosti. Među Hrvatima Burgenlanda osjeća se kao među svojim slavonskim prijateljima. Tu u gradićima prepoznaje ulice Osijeka, *glavnog* grada njegovog života.
U sviranju napokon smiruje svoj nemirni duh.
Bavljenje glazbom i sportom te naporni kuharski poslovi uzimaju mu dosta vremena.
Utjehu nalazi u riječima, pisanju stihova... koji ne trebaju ni određen prostor a niti točno određeno vrijeme. Inače, riječi su svuda oko nas... Treba samo prepoznati prave i zapisati ih.
Mišo je naučio da prepozna riječi koje odgovaraju njegovu životu, njegovom temperamentu i onome što nosi u sebi.
Sve što se u njemu gomilalo i čime se bavio četrdesetak godina, isteklo je iz njegova srca u trenu. Za nepune dvije godine, napisao je oko stotinu pjesama. Nije se opterećivao izgradnjom svog osobnog stila. Jednostavno je nastojao i želio da što više toga zapiše. Najčešći, izuzetak su pjesme pisane za komponiranje. Većina pjesama je napisana u prepoznatljivom stvaralačkom grču, gotovo u jednom dahu, sve iz straha da nešto ne ostane nezabilježeno.
U ovoj knjizi tek je jedan dio pjesama Miše - Mije BIJUKLIĆA.
Dio pjesama i četrdeset i neka godina života...

Tek koja rečenica više o Miši...

Rijetki su kreativni pojedinci, umjetnici a posebice obični svakodnevni ljudi koji su spremni izreći ili bar naznačiti svoje emotivno stanje.

Iskazati bilo koji oblik ili vid osjećajnosti znači izreći svoje slabosti, svoje boli, svoju patnju...
U svakodnevnom životu takvom čovjeku je teško naći srodnu i iskrenu dušu... možda tek kratkotrajnu podršku, koju je moguće svrstati u kategoriju privremenih ljubavnih veza ili prijateljskih druženja u cilju tematiziranja konstruktivnih savjeta i interaktivnih razmjena iskustava...
Za razliku od mnogih, Mišo čak veliča svoja sentimentalna iskušenja, glasno potencira pa i prenaglašava svoje emotivne dileme, nerijetko i nagomilane hipotetičke trileme...
Čak ga se često može zateći u neporecivoj ulozi sanjara s otvorenim pogledom koji se umješno nosi s raznim kombinacijama i varijacijama, u stilu... *što bi bilo kad bi bilo*...

Na horizontali Bijuklićeve lirike, nalazimo češće svu težinu žudnje a manje lakoću sudbinski ostvarenih pozitivnih ishoda na sentimentalnom planu...
Gledano s druge strane, na vertikali prepoznajemo odraze emotivnih proplamsaja koji su proporcionalni uloženim nadanjima i propitivanjima.

Općenito, u Mišinim pjesmama i stihovima, rasprostire se mnoštvo izravne senzibilnosti i vidljivog treperavog fluida.
U tom neporecivom i upornom sagledavanju ljudskih odnosa, kao i pored nagomilanih razloga *za život,* počiva i njegova odlučnost - slijediti snove.
Kako, a prije svega i zašto snove sputavati? Kako im sugerirati racionalnost?…

Ovakva izravna pripadnost idiličnom lirskom kazivanju unutarnjih stanja i previranja lako dopire do svih onih koji za sada žive usputne sputane živote s prigušenim impulsima ljepote ljubavi i potisnutih radosti života...

Stoga su, Mišini nadasve jednostavni, otvoreni stihovi melem za mnogobrojna ranjena zatvorena srca i pritvorene duše.
iskrena empatija i prijateljska suosjećajna riječ oslobađa.

U tome je smisao poezije a i veličina iskrene univerzalne umjetnosti...

Zvonko Penović